

Szarvas Ferenc: Bösendorfer

Leöntöttél pezsgővel. Hiába bizonygattad, nem hittem el, hogy véletlen volt. Emlékeztem rád a koncertről. Ott ültél az első sorban, és mikor meghajoltam, te felálltál, úgy tapsoltál.

Nem tudtam rólad levenni a szemem. Nem lepődtem meg, hogy a koncert után ott voltál a hotelben az állófogadáson, és tudtam azt is, hogy meg fogsz szólítani. Azt viszont nem gondoltam, hogy magyarul.

Bocsánat, véletlen volt, segíték kitisztítani, mondtad, és belém karoltál, amin úgy meglepődtem, hogy hagytam, hogy kivezess a teremből.

Egész este fogva tartottál a hangoddal és a tekintetteddel. Megtudtam, hogy te is hatvankettőben születted, hogy te is a Római-parton nőttél fel, és hogy legalább annyira imádtad a Dunát, mint én. Akárcsak a zongorát. Csak te eladod a Bösendorfereket, én meg játszok rajtuk.

Már csak ketten koktélóztunk a bárpultnál, és én csak néztem a barna, mandulavágású szemedet, és egy pillanatra sem tudtam elengedni a szemkontaktust, mert úgy éreztem, hogy te tényleg látsz engem, és lassan eluralkodott rajtam az a furcsa érzés, hogy mindig ismertelek, az arcvonásaid, a hangod, a mozdulataid mindig is itt voltak a fejemben.

Álltam a liftben, néztem magunkat a tükörben, és arra gondoltam, hogy ez a találkozás csak akkor lesz tökéletes, ha sohasem kaplak meg.

A hotelfolyosó üres volt, senki sem látott, mikor besurrantunk a szobádba. Mikor megcsókoltál úgy éreztem, hazaértem. Már nem akartam védekezni a pillanat ellen.

Házasságban élek és nem tolerálom a hűtlenséget, suttoztam, én is, és hűséges vagyok, válaszoltad.

Próbáltam lassítani az időt. Olyan dolgokat mondtunk el egymásnak, amit még soha senkinek. Már nem tetszett a régi életem.

Másnap délután a Fiumicinoról indult a gépünk, az enyém kettőkor Bécsbe, a tied háromkor Münchenbe. Taxival mentünk le a tengerpartra, még volt négy óránk egymásra.

Melyik a szebb, a Duna vagy a tenger, kérdeztem a homokban hanyatt fekve, és te azt válaszoltad, hogy nem tudod, mert egyszerre kellene látnod a kettőt.

Nem cseréltünk telefonszámot, csak egyetlen polaroid képet hoztam haza rólad, a kották közé rejtettem. A hiányoddal utaztam haza. Ha tudnád, hogy milyen erő kellett ahhoz, hogy éveken keresztül ne keresselek...

Mikor pár éve Budapesten jártam, megláttam a fotódat egy hangszerkatalógusban. Felhívtam a számot. Már egy éve meghalt, mondta valaki.

Kihoztam a fotódat a Dunaparra. Ráírom, hogy 1962-2007. Felcsavározom egy fára. Balra a tenger, jobbra a Duna. Így már el tudod dönteni, hogy melyik a szebb.